

Jocs Florals Rurals

Soc de poble. I què?

Resulta que el dia 11 d'octubre de 2020 el meu iaio i jo van anar a caçar. M'agrada anar-hi els diumenges però el que més m'agrada és compartir aquestes estones amb el meu avi.

Quan estàvem al local dels caçadors el iaio li va dir al Jaume:

- Posa'm en una parada bona, el Genís fa molt que no veu un porc senglar.

(Una parada és el lloc on t'has de situar a l'hora d'anar a caçar porcs senglars, cada caçador en té una d'assignada).

Quan estem a la parada hem d'estar atents per si ve algun senglar, però hi ha moltes estones en les que l'empait dels gossos no està a prop i podem parlar. Sempre li dic:

- "Iaio explica'm alguna història" i sempre en té alguna.

Quan vam sortir del local el iaio seguia al Jaume fins a arribar en un camí sense sortida. Pel camí, quan anem cap a la parada que ens ha tocat, també aprenc coses sobre el territori on visc, conec el nom de les masies: la Casa Gran, les Escodines, la Quadra... de les persones que hi viuen o hi vivien, dels camins antics que porten a l'antic poble de Selma ara despoblat, dels pobles i llogarets, de les urbanitzacions del voltant. Aprofito que conec molts llocs per anar amb bicicleta amb els meus amics i seguir descobrint més coses sobre l'entorn que m'envolta.

Quan vam arribar al lloc indicat vam baixar del cotxe amb el rifle, les cadires i les emissores.

El Jaume ens va dir que darrera d'aquella alzina hi havia la parada i llavors ens va ensenyar la seva, uns metres més avall de la nostra. Era una pedra amb un carrerany que puja des de sota la Vall d'Infern. Aquesta vall la situem entre El Pla de Manlleu, al municipi d'Aiguamúrcia i Bonany, al municipi de Querol, al nord de la comarca de l'Alt Camp, un lloc perdut de la mà de Déu.

Ens vam col·locar a la nostra parada, el iaio va carregar el rifle i vam callar, semblàvem dos ànecs muts perduts entre la bardissa. Aquest silenci va durar poc perquè jo estava encuriós amb saber coses de quan el meu iaio era petit i anava a l'escola. Cal dir que no hi va anar gaire, en total crec que uns 4 anys, perquè havia

d'ajudar a casa, així que molts dies anava amb el seu pare al camp per guanyar unes pessetes més. A ell li hagués agradat estudiar i ser metge, però no va poder ser, per això sempre em diu que jo que puc aprofitar i estudiï. Al final, com que no va estudiar, va anar a Barcelona a aprendre l'ofici de forner. Hi va estar dos anys d'aprenent i quan en va saber es va fer càrrec del forn del poble, ha estat fent pa més de 40 anys en un forn de llenya, pa de pagès, coques de vidre, coques de forner i especialment els "rotllos de pasqua" amb ous durs, que feien la delícia de tota la gent de la contrada i dels visitants de cap de setmana. A més a més, després d'aixecar-se de matinada per fer pa, quan acabava anava a treballar a la vinya durant tot el dia. Ara ja s'ha jubilat, però encara segueix anant cada dia a la vinya a ajudar al meu pare que és pagès.

A mi el que m'agrada més és escoltar les històries de la "mili". Li vaig dir que m'expliqués on l'havia fet. Diu que la va fer a Sidi Ifni, que està al Marroc. Em diu que de Catalunya va anar amb tren fins a Andalusia i allà va pujar en una avioneta que no tenia vidres a les finestres i el va portar fins a la base militar, tots els que hi anaven van pensar que caurien a l'Estret de Gibraltar, però van poder arribar sans i estalvis. Allà va viure moltes aventures amb els seus companys, em faig un tip de riure a l'escoltar les històries. Ell em diu:

- Ara toca fer silenci.

El gossers (són els caçadors que porten els gossos i aixequen els porcs senglars) van dir per l'emissora que ja engegaven, és a dir, que deixaven anar els gossos del remolc. Es van començar a sentir els primers lladrucs. Al cap de mitja hora ben tocada vaig sentir un trencar molt silenciós que passava a uns vint metres per dins el bosc, no va sortir res. Dues hores més tard un esquirol va saltar d'un pi pinyoner a terra i va marxar corrents, una hora després en Lucas va informar que havia aixecat un porc senglar molt gros i s'havia barallat amb els gossos.

Un empait ens fa estar alerta, hi ha moviment, un ventet suau trenca el silenci, el iaio agafa el rifle, li treu el *seguro*... els nervis estan a flor de pell.

Passada mitja hora veig que el iaio s'aixeca, apunta i... d'unes herbes surt el gros porc senglar. El iaio li dispara un tret al cap que el deix quasi mort, el porc senglar es torna a aixecar i el iaio li dispara un altre tret al cap que el deix fregit. Jo a l'instant faig un crit:

- *Casum dena* iaio, quin ensurt! Ha passat tot tan de pressa que no m'ha donat temps a reaccionar.

El Jaume ens pregunta a què li hem disparat i el iaio li diu que es un "catxapó" d'uns trenta quilos.

El Lucas riu i diu

- Si home, un conillet de trenta quilos, això no m'ho fas creure.

Quan el Lucas arriba al lloc s'adona de les dimensions del porc senglar, pel cap baix uns trenta quilos, com diu el Manolo.

Quan acaba la cacera el Jaume puja cap a dalt i diu:

- Ospedrera Manolo, felicitats, vaja porc senglar!

El Jaume va a buscar el cotxe i el carreguem. El iaio i jo impressionats per al moment encara estem al·lucinats.

Quan arribem al local el iaio va haver de pagar una ampolla de cava del Mas de la Basserola. Aquesta és una tradició que els caçadors del Pla de Manlleu mantenen viva des del temps de la picor. Quan es mata un porc senglar gros, això no passa cada dia, el caçador responsable li toca pagar la festa.

Així doncs l'Àngel, a qui tothom coneix pel Mascle, és l'encarregat de cuinar per la colla de caçadors. Aquest dia ens va oferir paella de muntanya: arròs, conill, pollastre, pèsols, pebrot i un bon sofregit de ceba.

El porc senglar hauria d'esperar un altre dia. A trossos cada caçador se'l va endur a casa seva. No cal dir que el iaio i jo ens vam emportar el ullals, era un bon record.

El dia de l'aniversari del meu avi li vam regalar un trofeu de caça, que eren els ullals del senglar que va caçar amb mi a la Carbonera. Va quedar molt bonic, ell no s'ho esperava i li va agradar molt. Va ser un dia per recordar, un dia que quedarà a la meva vida i mai oblidaré.

El forner del Pla

El Pla de Manlleu (Aiguamúrcia)